

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

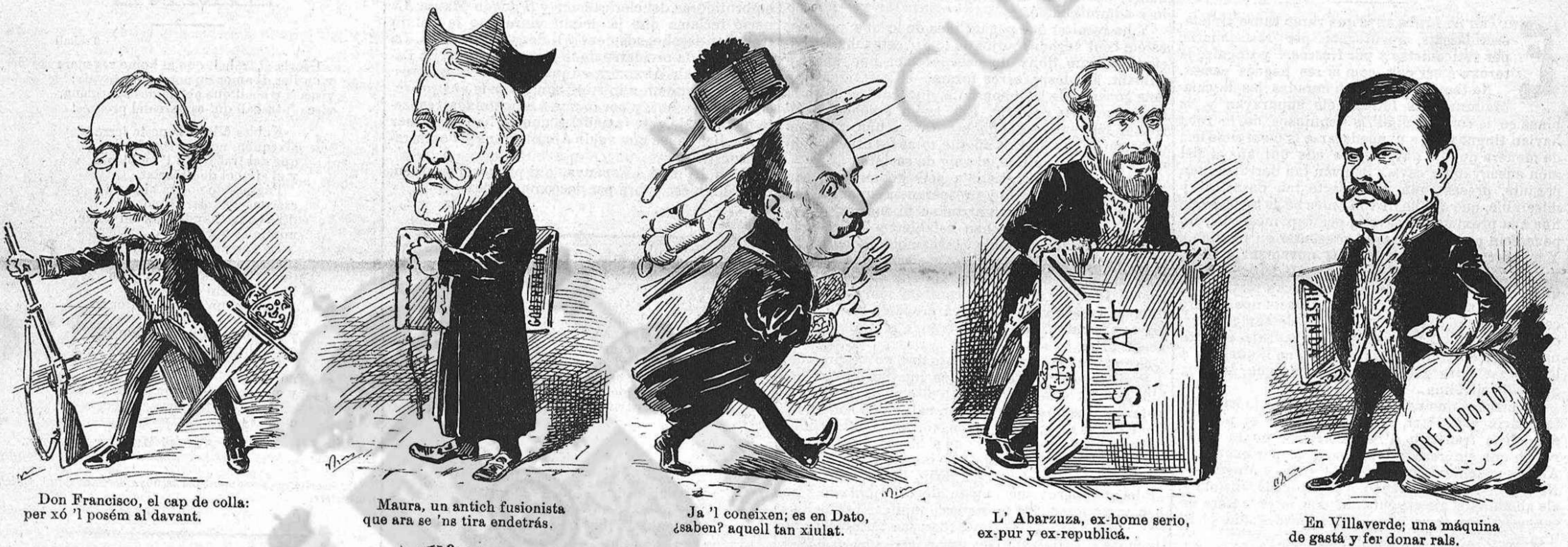
ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

El nou ministeri

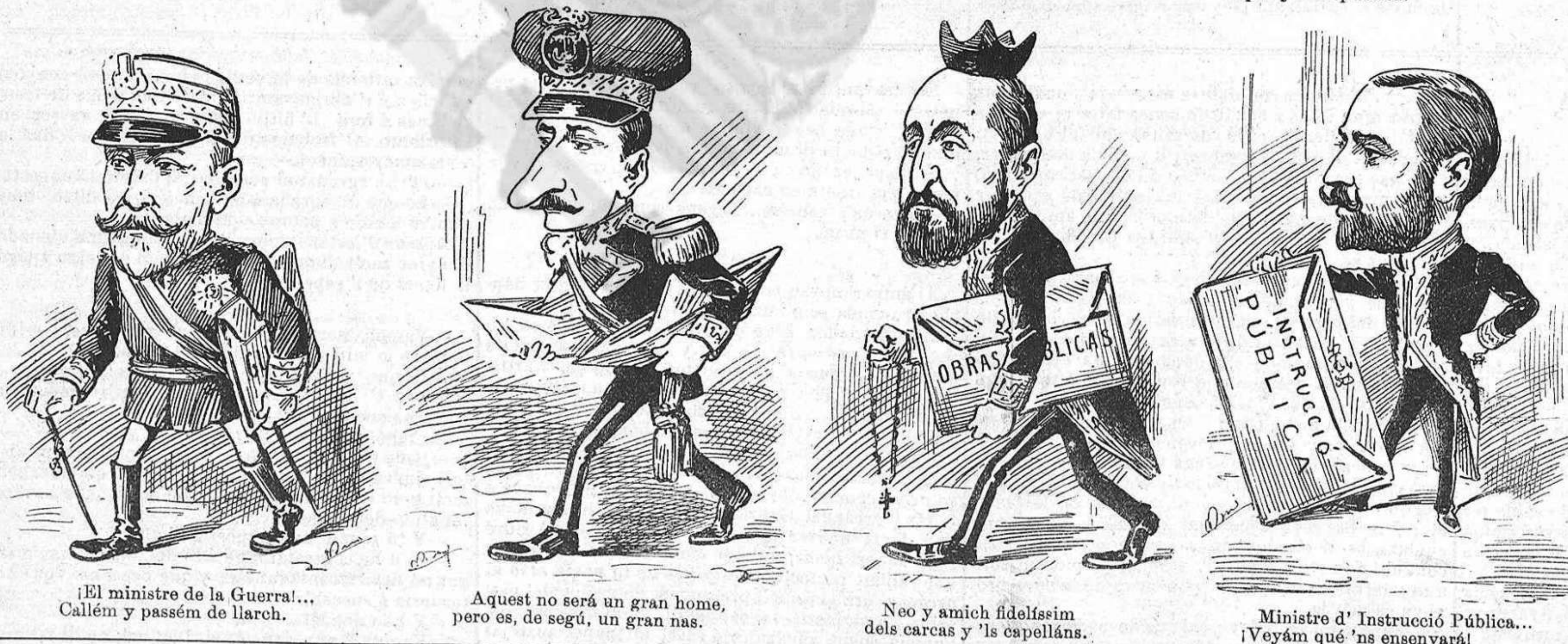
Don Francisco, el cap de colla: per xò 'l posém al davant.

Maura, un antich fusionista que ara se 'ns tira endetrás.

Ja 'l coneixen; es en Dato, ¿saben? aquell tan xiulat.

L' Abarzuza, ex-home serio, ex-pur y ex-republicà.

En Villaverde; una màquina de gastá y fer donar rals.

El ministre de la Guerra... Callém y passém de liarch.

Aquest no será un gran home, pero es, de segú, un gran nas.

Neo y amich fidelíssim dels carcas y 'ls capellans.

Ministre d' Instrucció Pública... ¡Veyám qué 'ns ensenyará!

der fora de temps y quan menos s' ho esperavan, han comensat las esgarrapadas.

Nous elements, capitanetjats per en Maura, han vingut á formar part de la colla governant. Passa 'l cunyat del difunt Gamazo per home llest y de intenció, y en efecte, ha demostrat que no era tonto al casarse ab en Silvela, y recabar en qualitat de desposada, lo que 'l nuvi no nega may á la núvia, en plena lluna de mel. Com á regalo de boda ha obtingut el cobdiciat ministeri de la Gobernació. De manera que dintre del matrimoni, en Maura portará las calças.

Aquesta debilitat del marit ha fet que tota la seva parentela estallés de rabia. Els fidels, els constants, els amichs de tota la vida no saben resignarse á la idea de que un sobrevingut s' hagi apoderat dels talls més sustanciosos. Alló de que 'l ministre de la Gobernació qu' es qui dirigeix las eleccions, quan vingui 'l cas, no farà altra cosa que mirar per eli, els treu de tino. No s' hi poden avenir á que pugui arribar un dia en que 's digui:—Hostes vingueren que de casa 'ne tragueren.

Per aquest costat la discórdia intestina es de tot punt inevitable. Ja s' anuncian disgustos y dissensions, rezels y enemistats que 's tradueixen en un llenguatge agressiu y provocador. Ja no miran lo que cada hù te dintre del plat, sino lo que hi te 'l rival. Menjan sí, porque estavan una mica atrassats de gana, pero guaytantse de rehull. A l' hora menos pensada 'ls plats volarán enlayre.

En aquesta situació tirant, es de tot punt impossible que 'l nou govern pugui trobar una orientació per abordar bé ó malament, pero en un sentit determinat, els grans conflictes que 'l rodejan. S' ha de tenir en compte qu' en Silvela ha sigut sempre un home inconstant, incapàs de concebir un plan

DE DIJOURS Á DIJOURS

—¿Qui 'm compra 'ls desetxos de un partit?—podria cridar qualsevol drapaire, remenant ab el ganxo 'ls restos de l' agrupació fusionista.

Y difícilment trobaria qui volgués carregar ab ells, no ja pagant, ni tan sisquera de baldivia.

Tal ha sigut el desastre. En Sagasta pot enorgu llirse de que á las sevas mans Espanya va perdre las colonias, y las institucions han perdut un dels instruments de govern que li eran més necessaris pera sostenirse. Del partit lliberal no 'n quedan més que las runas, en sa major part pulverisadas, que 'l vent de las circunstancias cuydará d' escampar per tots cantons.

Encare l' home funest, qu' en els últims anys de la seva vida desastrada, hauria de demanar als seus contemporanis un piados olvit, s' empenya, segons diuhen, en voler reconstituir, aquest monstruós

pilot de desferas. El seu hereu Moret, no menos culpable, espera d' ell aquest últim favor.

Per la seva part en Canalejas se proposa arrambar ab tots els elements que vulguin seguirlo per realisar el somni temerari de posar al servey de la monarquia un' agrupació democrática. Altres que valían més qu' ell, y en ocasió molt més propicia que l' actual, ho havían intentat y van estrellarse sempre.

Y es que la democracia ó be será republicana ó no será.

Mentres en el camp dels cayguts reina l' aclaparament y la disolució, entre 'ls que han pujat al po-

perque la mort al mon
al pecar ha portat.
y sens la falta d' Eva, al mon quí hi fora?...
¿Tindríam tants de sants a n' els altars?...
¿Sant Agustí, á les horas,
podria haver dit d' ella tant de mal?
Y finalment, lector, que de la dona
ne digan lo que vulgan tots los sants;
jo crech en sa puresa,
per' m' ella ho es tot en 'questa vall.

JOFEGEN

PER LA PRÓXIMA RIFADA

La persona de D. J. Staramsa interesa 2 pesetas 50 céntimos en el billete N.º 5,878 del sorteo que se celebrará en Madrid el 28 de Diciembre de 1902.
El Depositario,
T. Bonasort

Per no perdre la costum
y perque no siga dit
que no hi poso cap diné,
també aquest any m' hi desdi-
nerat, puig tinc un taló
quin número, segü estich,
que no será ma ventura,
per mes que no falta qui
de tenir bon nas s' alaba
al primer cop d' ull ha vist
que 'l número fa la cara
de treure. Si fos aixís
treuria 'l ventre de pena
puig anava á ferme un tip
de peu de tocino ab nap
qu' es el meu plat favorit.
He dit.

J. STARAMSA

A UNA MARE

Ets mare y vas á missa
á postrarte al davant
d' imatges insensibles
obsequis pidolant?
Vas molt equivocada:
la qu' es mare no cal
pas que pregui á altra imatge
que al seu fill estimat;
aquest deu sé 'l seu ídol
aquest deu sé 'l seu sant.
Transformá 'l plansó en home
útil als seus semblants
avans que manso, digne,
ans que religiós, honrat;
que odihí 'ls privilegis,
devot de la veritat,
renyit ab els hipòcritas
y ab els que fan esclaus,
eixa oració es la sola
que 't pot dignificar.

J. COSTA POMÉS

LA TARGETA

Ha prés possessió del mando de la provincia de Barcelona un general de quí fins ara no havíam sentit parlar may en la vida, 'l Sr. don Car-

— ¡Molt bé, don Franciscó! Pero per assegurar la seva estabilitat, quan tingui 'ls barcos fets no 's descuydi de posalshi carbassas.

(*) Els teníam desde la época en que en Silvela va ser ministre de Marina y 's quedaren sense publicar per haver canbiat la situació; pero avuy, en vista dels fantástichs projectes navals del nou ministeri, ha tornat per ells l' actualitat y 'ns decidim á donarlos á llum.

¡Tot per la Marina!

Dibuixos póstums de J. Lluís Pellicer (*)

— ¡No 'ns volém esperar més! Els primers quartos que recullim, serán per fer una nova esquadra.

los Espinosa de los Monteros. En un país com el nostre ahont de generals n' hi ha á la ratlla de 500, res té d' extrany que la major part dels seus apellidos ens siguin completament desconeguts. Ni 'ls espanyols tenim prou memoria pera retenerlos, ni tots els generals que avuy rumbejan els entorxats se diuhen Prim, ó un nom de aquells que 's fan populars per haver presenciat el poble la seva creixensa, primer en els camps de batalla, després en els combats de la política.

D. Carlos Espinosa de los Monteros procedeix de Palacio. Ell mateix ho ha revelat aixís, á penas arribat á Barcelona, al presentarnos la targeta.

Davant de alguns periodistas (jo no hi era; pero segueixo ab fidelitat la resenya dels periódichs) va explicar la seva procedencia, la causa del seu nomenclament y 'ls seus propòsits.

«Després de saludarles afectuosamente (agraheixo la salutació y, com á periodista cortés, corresponch tornantli) les participó que su nomenclamento era debido á indicaciones de la reina, quien sentía especial predilección por Cataluña.

«Añadió que S. M. (suposo que la reina mateixa, perque estant en monarquia de majestat n' hi ha mes d' una sense contar á la de Caldas) le había elogiado grandemente la conducta del Sr. Marzano en el Gobierno de esta provincia y en su campaña moralizadora, habiéndole indicado la conveniencia de que la continuara, como así estaba dispuesto á hacerlo.

«Terminó el Sr. Espinosa recomendándose á la benevolencia de la prensa, pues sus intenciones eran las de proseguir las huellas de su antecesor, y manifestando que no había podido despedirse de los ministros por la rapidez con que se efectuó el viaje.»

De aquestas manifestacions fidelment transcritas se 'n desprenen alguns conceptes altament interessants.

En el terreno constitucional se ven desseguida que 'l Sr. Espinosa de los Monteros es un gobernador diferent dels altres, per no dir de una procedencia mes elavada que 'ls demés. En efecte: mentres á tots els governadors els designa y 'ls nombra 'l govern responsable, al Sr. Espinosa de los Monteros l' han designat las instituciones mateixas. No procedeix dels talers del govern, sino de la máquina motora del sistema. Tant es aixís que governava encare en Sagasta quan va ésser nomenat, y gober-

REPICHS

OM mes aném menos valém.
Els parlaments, segons la llei, haurien de durar quatre anys; però 'l fet es que no n' hi ha cap que hi arribi.
Al cap de un any y mitj ja no serveixen, y son disolts sense haver fet res enterament, mes que unas quantas dotzenas de discursos dedicats tots ells á la política menuda.

Els parlaments elaborats pels monárquichs no donan mes de sí. Son com aquells puros buyts de dintre, á penas se 'l encén, llensan quatre esquitxos com si fossin cohets, y hi ha que tirarlos.

Un partit lliberal y un partit conservador. Dos jochs de cartas, descabaladas, de tinta diferent, reunidas com s' ha pogut, y no obstant las únicas que 's fan servir fa ja mes de 25 anys.
Y si 'n son de brutas, manejanlas com las manejan sempre mans greixosas!
Tan brutas que ja no 's coneixen ni 'ls reys ni las sotas. Y ab tot s' ha de continuar jugant ab ellas: no n' hi ha d' altres.

En una quincalleria:
—Tenen un pito?
—Sí, senyor.
—Quan val?
—Una pesseta y mitja.
—Una pesseta y mitja? Pero si encare no fa un mes vaig comprarne aquí mateix un de igual, y no me 'n van contar mes que una pesseta!
—Té rahó: pero de llavors ensá 'ls pitos s' han encarrit: ha pujat en Dato.

Las Corts van ser suspesas dimecres de la setmana passada.
La lectura del decret, no va provocar cap manifestació ni en un sentit ni en un altre.
Va reinat un silenci sepulcral.
El verb reinat y l' adjectiu sepulcral en cap mes ocasió apareixerán tan estretament units, mes que units, compenetrats.

Per viatge rodó, el que ha fet el Sr. Bertrán de Amat, senador catalanista per l' Económica.
Apenas nomenat, va anarse'n á Madrid, y á penas va pendre possessió del càrrech va anunciar una interpelació al govern sobre 'ls successos de Catalunya.
La interpelació va anarse aplassant, á causa de tractares del mateix assumpto en el Congrés, y en tot aixó van tancar-se las Corts, y 'l Sr. Bertrán de Amat va regresar á Barcelona, ab el discurs dintre del pap,
No podrá dir-se que no siga un digne representant de la Económica: tenia un discurs á punt y l' ha economisat.

El dimars á Madrid, va haverhi una renyida batussa en una casa de joch, ab el seu acompanyament de cops de cadira, garrotadas y tiros.
Per qüestions també de joch y casi á la mateixa hora hi hagué una serie de disparos de revólver en un dels cafés mes céntrichs.
Tot aixó dels tiros ¿saben que vol dir? Que 'ls jugadors, que regularment son ministerials, l' han donada en mostrar la seva alegría, fent salvas per la pujada de 'n Silvela.

Llegeixo que 'l General Linares á penas possessió del càrrech de ministre de la Guerra, va haver de subjectarse á una delicada operació odontològica.
Y diu el telegrama que dona la noticia: «Aunque la operación fué feliz, el paciente sufrió mucho».
Menos mal si li han quedat las dents en disposició de funcionar triturant turró.
Aixó es lo que haurían de fer tots els ministres al pujar al poder: arreglar-se la dentadura.

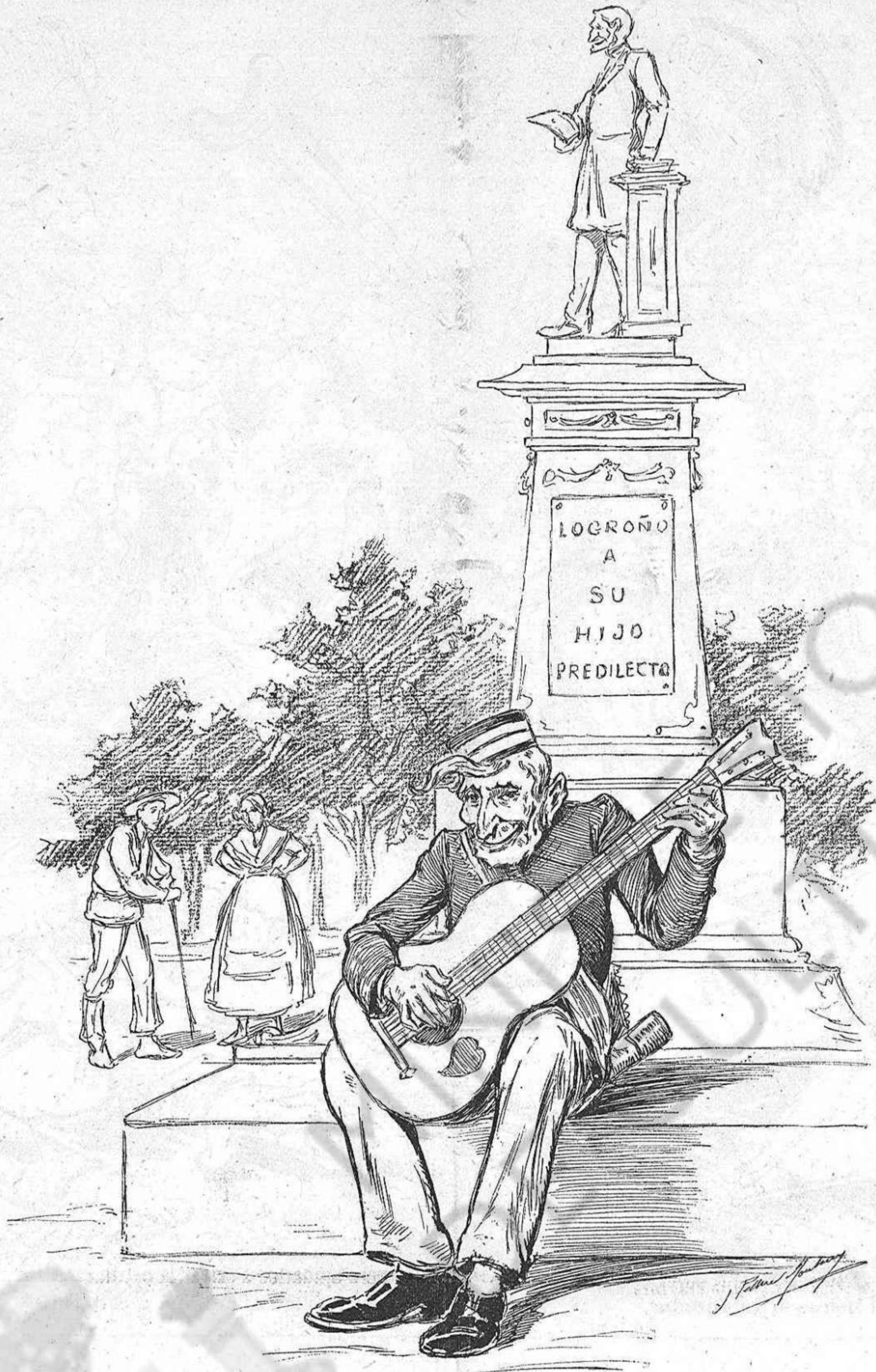
En Cavieritu, apenas nomenat el nou govern, va pendre 'l tren de Madrid y cap á veure á n' en Silvela.
—¿Qué necessitan á Barcelona?—li va dir alsantse de puntetas—¿un arcalde de talla? Donchs aquí estich jo.
Ningú com en Tort y Martorell pot empendre per un tres y no res viatjes á la Cort. ¡El ray que viatja ab mitj bitilet!

A Ubeda va estallar uu motí al crit de «¡Fuera los gitanos!»
Vels'hi aquí un crit de guerra que ab el temps será general en tot' Espanya.
¡A fora 'ls gitanos blancs!
Ja ho deuen haver reparat que *La Perdiu* comensa á fer l' aleta á n' en Maura.
El tracta de home de talent, d' esperit cultivat y seré, y fins de fill no descastat de Mallorca «la bella germana da Catalunya.»
¡Quants piropos y qu' empalagosos!... Mes valdría parlar franch, y dirli clar y catalá:
— Sr. Maura: sempre qu' enseti una ensiamada, no llensi las engrunas... Recordis de *La Perdiu*.

Las Corts segastinas, com es natural, serán disoltsas... *Justo castigo á su perversidad.*
Y per las que han de fer el joch de la política de 'n Silvela, se celebrarán novas eleccions, haventse fixat, segons sembla, per' efectuarlas, l' últim diumenje del próxim mes de mars.
¡Bona época! May sigui sino per alló que diu el refrá: «Mars marsot, mata á la vella á la vora del foch y á la jova si pot.»

Si j' etais roi...
¿V... en saber lo que faría si jo fos rey?
Quan sobrevingrés una crisis política per l' estil de l' última, en lloch de pendre consell dels caperes de uns partits gastats, corromputs, sense horizons, constituiría un govern de gent honrada, imparcial y decent, ab l' única y exclussiva missió

La cansó del llicenciat

—A tu puerta planto un pino y á tu ventana una parra...

y entre 'n Maura y en Silvela m' han ben xafat la guitarra.

de que presidissin unas eleccions generales completamente lliures.
Y á fi de que no tinguessin temps de montar la máquina electoral, els senyalaría un plasso de vuyt días, pera que poguessin realisar aquesta comissió.
Aixó equivaldría al llicenciament de totas las patums políticas que no serveixen pera res com no siga pera fer la desgracia del país.
Y 'l país me senyalaría novas orientacions salvadoras.

¿Qué podría succehir al cap-de vall? ¿Que de las urnas electorals ne sortís una inmensa mayoría republicana?
Millor que millor.
Per ben empleada donaría la perdua de la corona, si ab aquest acte de respecte á la voluntat nacional podía contribuir á la salvació de la patria.
Aixó es lo que faría, si j' etais roi.

La provisió de l' Arcaldia de Barcelona ofereix, segons sembla, no pocas dificultats. Son molts els que la pretenen. Cada una de las tendencias representadas en el nou govern, té á Barcelona l' seu grupo, y cada grupo l' seu candidat.
Per sortir de compromisos, hi hauría un medi molt senzill. ¿No 's tracta de una vara? Donchs qui la pretingui que se la fassi.
¿De quin modo? Els ho diré:
á l' egrima de bastó y al que surti vencedor se 'l nombra arcalde de primé.

Un detall que pinta al viu la manera com s' administran els interessos públichs.
Avuy, després de mes de tres anys de haver perdut las Antillas, encare figura en el pressupost de Marina, la següent consignació: 123,000 pessetas pera... ¡las defensas submarinas de Puerto Rico!
¿Qui sab! Potser aquestas 123,000 pessetas, se gastan en café, per alló que diuben:
«No hay mejor café que el de Puerto Rico.»

Al Casino Fusionista diu que no s' hi veu un' ánima.

Está clá; allá hont no hi ha teca ¿qué hi han d' aná á fer las ratas?

¡Ha pujat en Villaverdel ¿Sabeu aixó qué vol dir? Que si teniu quatre quartos ja us ne podeu despedir.

—L' ex-republicá Abarzuza, al Govern ¿qué hi representa?—
Y un, que 'l coneix de molts anys, me respón:—La *consequencia*.

¡Crich, crach!... Tom de clau, y abur; las Corts han tancat las portas: qui vulgui tocino fre-ch, ara té d' aná á Mallorca.

¿Aquell d' allá es don Manuel? No l' hauría conegut.
¡Válgam Deu! Las *pantorrillas*, en poch temps, ¡cómo li han crescut!

Digas al nostre forner que 't fihí sense cap por: els meus han pujat, y... vaja, ara ho podré cobrar tot.

«El govern té grans projectes, el govern té hermosos plans...» Passin dintre d' uns quants mesos, y 'n tornarem á parlar.

—Escolti, ¿sab quánt comensa la Quaresma?
—Prou que ho sé: per la trepa fusionista, ha comensat aquest mes.

A la puerta de don Práxedes no hi vaju á pidolar: desde 'l 6 d' aquest Desembre no mes dona... ¡l Deu vos guard.

Els fabricants de tupins diu que traballan de fort... Y 's comprén: com que molt prompte hi ha de torná á havé eleccions!...

—¿Cóm se diu el nostre Sancho?
—Espinosa.
—No está mal; pero, noy, per *espinosa*, la tasca que li han donat.

¿Mauristas y silvelistas, y una sola menjadora? No passarán quatre mesos que no 's reparteixin mormas.

Lo primer que 'l nou govern va fe un cop va ésser á dalt, va sé escorcollar la caixa, ¡y no hi va trobar ni un clau!

A en Comas ja no 'l saludo, á en Collasso, psé!... ni 'l veig; ara, si 'm trech el sombrero, es no mes per don Manuel.

Diu qu' en Sanchez Toca pensa fé un grapat de barcos nous. Com aquell: Vull fé una truyta... pero no tenía ous.

¡Oh trens que á Madrid feu vía, carregats de pretendents!... ¿Per quánt guarden las catástrofes? ¿Per qué no descarrileu?

—Hermosa, alló del casori se 'ns ha tornat aygua-poll: la pujada de 'n Silvela m' ha matat l' amor... y 'l sou.

—Y ara ¿qué farà en Sagasta, ja casi en sas darrerías?
—¡Y qué ha de fé! Anar vivint de las sevas *colomias*.

L. WAT

A la Bolsa.
Un concurrent interpelá á un corredor que acaba de despedir á un subjecte de pésima reputació, fentli tota mena de cumpliments, y prodigantli las cortesias y las encaixadas:
—¿Que no 'l coneix á n' aquest maro?
—Prou.
—Y, donchs, ¿cómo sabent qui es, li gosa á donar la má?
—Per precaució, porque mientras li tinch la má agafada tinch segurs el relloje y la cartera.

Una minyona de servey se presenta á buscar el bagul á la casa ahont últimament ha servit, y la seva ex-mestressa li pregunta:
—Es extrany que á la casa ahont vas no hajan vingut á demanar informes.
—No ho deu haver considerat necessari. Al dirli á la senyora que havia estat tres mesos aquí m' ha pres desseguida, y hasta ha dit: «Una noya-que ha pogut resistir tres mesos seguits el genit de vosté, per forsa ha de ser un ángel.»

LA CARICATURA AL EXTRANJER

LAS ÚLTIMAS PARAUHAS D' UN FABRICANT DE CANÓNS

—¡Ingratal!... ¡Jo, que tant havia fet per tú!...
(De *Le Rire*, de París.)

EL DINAR DELS SOBERANS

CARLOS (de Portugal): Es molt poch aixó per mí...
EDUARD (d' Inglaterra): Aixís ne quedara mes per nosaltres.
(De *Le Charivari*, de París.)

Cóm van caure 'ls fusionistas

El duch tropejà ab uns barcos, el peu se li va enredar,

van seguir 'ls altres y, llestos, ¡tots se 'n van anà á can Taps!

Cassat al vol:
 —Oregueu, noys, qu' es ben cert qu' hi ha homes que may están contents. Jo tinch un conegut que anyora 'ls temps en que 'ls ulls de poll que tenia als peus li feyan veure las estrellas.
 —¡Vaja un tipo més raro!
 —¡Oh! Aixó segóas cón se mira. Potser no li trobareu tant si us dich qu' es un minyó que 'l van ferir á la guerra y van tenir que amputari las dugas camas.

EPIGRAMAS
 Me distragué la manfa que va tenir mossén Lluch; digué que quan moriría al costat seu hi voldría uns rosaris y un trabuch. Per por de ser empaytat vol defensa, es natural... Diu qu' es home molt honrat, y vol sortir ben armat en el judici final.

A. P. P.

—Qué ho fa que mossén Tiberi deya un —está tant grassot? Y va contestá un xicot que no té gayre senderi: —Si la panxa té groixuda no vol dir que vagi fart; es que sols treballa un quart... oh, y encare hi fa beguda.

E. BORRÁS

—Vinch del tiro de gallinas y he tingut sort, n' hi mort deu. —¡Gallinas! vaya una gracia home, mati á deu valents!

D. Antón, jo no so re, pro ilumino á molta gent.
 —Vosté será un gran talenti!
 —No senyor, sech fanalé.

—Aparteuos d' aquí, hereu— van dir á un home aturat y ell respongué ab trista veu: —¡Hereu jo? que no veyeu que demano caritat?

RICARDO FEU

Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA.—*En pi-pa.*
2. MUDANSA.—*Llet—Llet.*
3. TRENCA-CLOSCAS.—*La resclosa.*
4. LOGOGRIFO NUMERICH.—*Confiter.*
5. GEROGLIFICH.—*Per perrucas un perruqué.*

Han endevinat totas ó part de las solucions del número anterior els caballers: Manolo Fideñas, K. M., Carrer Tombarrochs, Xapu Dopor, J. Massó A. (Xeripa), Muscius y Noy de las mostras.

XARADA

Das vegadas sembla d' un primera extrany la nota enigmática semi extravagant de qu' en las xaradas si volen ser tals,

pel sol fet de serho, per dalt ó per baix pel mitj ó las voras hi té de constar *inversa ó no inversa dos prima girats.*

J. COSTA POMÉS

ANAGRAMA

Cada cop que la Carlota contempla 'l pas de la tot al rebre 'l ayre que tota pensa sempre ab el xicot.

QUIMET DE SANT MARTÍ

TRENCA-CLOSCAS

LOLA E. NADIE
 SANS

Formar ab aquestas lletas degudament combinades el titol de una ópera francesa en tres actes.

V. MORECHTEL S. EN C.

CONVERSA

—¿Hont vas Roeh? —Vaig á trobar al fill de don Agustí que li tinch de da una bestia que no fa gaire t' hi dit.

J. FARRÉS GAIRALT
GEROGLIFICH COMPRIMIT

IIIIOO

ALBERTET DE VILAFRANCA

Caballers: Salvador Roig, Ernesto de V., Julio Palau

v Ximenez. L. Luis Albareda S., K. M., Magarrinas, Siul Aloreugif, P. Xaubet, Xapu Dopor, A. Roca, Mi-quel Camps, Rafel Mestras, Ricardo P. y Vendrell, Llorens Carbó, J. Massó A. (Xeripa), Borra Borrasca y Rafael Torné y R.: No 'ns convenen las sevas matemáticas.

Caballers: J. Farrés Gairalt, A. S. Viñals, R. Aregall (Yo), F. Joanet, A. Vitalla, Noy de las mostras, A. Ribas Ll., Dr. U., Joan Cassi Torras y Hipparión: Ben vinguts sigan els seus treballs.

Caballer: Aguilera: Rebuda la seva composicioneta y tantas gracias. —Quinset: ¿Coacció catalanista, eh? *Creguesseu* que ho sentim mes per vos que per nosaltres. Y entenguí que 'ns fem cárrech de la seva situació, y per aixó no 'ns ha de desmereixer en res. —Ernestamils: Carrinloneta y manseta. —Anidoc Ogaïnats: Perdoni, pero vosté sembla que vol entrar per la finestra, y aixó no es possible. —Llumirblau: *Hombre, hombre*; aixó dels impossibles y dels extrems está en desús; ja ni en Gual en fá. —R. Pamonicas: No li dihém ni sí, ni no; de tots modos, consti que 'l sonet es ben fetet y enginyoset. —T. Ruesca: N' hi engiponarem alguna... Vel hiaquí. —Joseph Leonor: Aixó está ben sentit pero mal expresat. Fixis en que 'ls versos curts y las consonancias hi son á cabassos, y aquestos defectes no estém disposats á subsanarlos, per falta de temps. Igual li passa á la anteriorment enviada. Ho sentim. —Enrich Torrents Lluís: Defectuosa en grau superlatiu. —M. Carbó d' Alsina: La poesia es acceptable. Els cantars-anuncis no van, per ser anuncis, encare que 'n alguns d' ells s' hi nota enginy. —Angel Bufadó: Semblan versos de cabell d' àngel. Farían cucó als lectors. —J. Costa y Pomés: Agrahim 'l envío. Parém els possibles, sempre, de aprofitar tot lo aprofitable. —J. Escrivá y Crous: Aquestos cantars no van prou bé. —A. B. O. Copdecap: ¿Vol créurem á mi? Fasi un cop de cop y no torni á escriure versos en sa vida... —Arthur Gandol: Sugestiona admirablement el fret la seva *hivernaca*; després de llegirla m' han hagut d' embolicar ab la capa. Veurem, veurem...

Imprempta de LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olim, número 8.

Tinta Ch. Lorilleux y C.^a

¡Atenció! ¡Prepárinse! Dijous que vé, día 18 de Desembre, sortirà l' interessant
ALMANACH DE LA CAMPANA DE GRACIA

PERA L' ANY 1903

El mes popular dels almanachs polítichs que 's publican á Espanya

L' ALMANACH DE LA CAMPANA DE GRACIA es una revista satírica del any, un volum de treballs humorístichs, un museo de caricaturas y notas cómicas, tractadas ab el llapis y ab la ploma.

Forma un tomo d' unas 200 páginas y valdrá DOS ralets per tot arreu

DIJOUS, DIJOUS QUE VE SORTIRÁ

